

[Poul Schlüter.]

Lad mig så sige til sidst, at jeg naturligvis er lige så spændt som finansministeren på at se, hvor mange konservative medlemmer der er i den radikale gruppe.

Bernhard Baunsgaard: For at hr. Poul Schlüter ikke skal hendside i ulidelig spænding om, hvor mange konservative der er i den radikale gruppe, kan jeg oplyse ham om, at der findes ingen. Hvis der fandtes nogen, ville jeg anbefale dem at skifte parti.

Må jeg derefter komme til den lille diskussion, vi havde om, hvem der har fundet på hvad, og til indledning sige, at det glæder mig nu allermest, at vi dog er kommet i gang. Jeg kan ikke lade være med at citere fra min tale ved 1. behandling — sp. 4461:

„Jeg vil gerne foreslå finansministeren alvorligt at overveje, om man ikke i de tilfælde, hvor det drejer sig om en erhvervsvirksomhed, der skal gå i arv, kunne overveje at lade arveafgiften blive stående som driftskapital, naturligvis til forrentning . . .“

Det er dette forslag, som finansministeren har taget til følge, idet han har stillet et ændringsforslag under udvalgsarbejdet, og det glæder mig naturligvis kun, at han var hurtig til at komme med det. Men man kan dog vist ikke nå til andet resultat, end at det ikke var med i det oprindelige lovfor-slag.

Hr. Poul Schlüter havde opfattet mig på den måde, at halvdelen af argumenterne talte for og halvdelen imod. Jeg vil gerne gentage, at de skalaer, som den socialdemokratiske finansminister har foreslået, aldeles ikke er i overensstemmelse med de ønsker, vi har fra radikal side. Det var de skalaer, som den konservative finansminister i sin tid foreslog, heller ikke. De led begge to af den helt afgørende skavank, at de ikke passede til det moderne samfund. Det er skalaer, der er bygget op på principper, der er 50 år for gamle i dag. Jeg vil gerne her gentage: en skala, der skulle tilfredsstille de radikale,

måtte begynde adskilligt højere. At begynde med at kræve afgifter, når det gælder B og C, på 1.000 kr., og 8.000 kr. når det gælder afgiftsklasse A, arv fra forældre til børn, hører ingen steder hjemme i et moderne samfund. Det kan ikke engang dække de administrationsomkostninger, der løber på, bare ved at man skal sætte sig i bevægelse for noget sådant. Nej, vi skal meget højere op, hvis vi skal have en rimelig skala.

Men når de radikale alligevel går ind og siger: vi må i gang med dette forslag, så er det, fordi det nu er lykkedes at få en finansminister til at forandre på selve principperne i 1922-loven. Det er så afgørende for os, at man kommer i gang med det drøftede nye principper, at det må vi betale med at få afgiftsforslag, der ikke er tilstrækkelig gode. Jeg er nu sikker på, at når det gælder om at fjerne afgifter, lykkes det nok, når vi nu har haft et valg og fået et andet flertal. Derimod mener jeg, at når lejligheden nu var der til at få forandret på principperne, måtte vi ikke lade den glide os af hænde.

Må jeg sige om hr. Poul Schlüters indlæg, at det glædede mig ganske overordentlig meget, at vi dog i denne omgang undgik de helt store overdrivelser i drøftelsen af skalaerne. Jeg vil gerne gentage, for at der ikke skal være tvivl om det: med de nye skalaer for arv fra forældre til børn sker der alene det, at vi bringes på linje med det højkapitalistiske Amerika — sådan ville i hvert fald nogle i denne sal sige. Jeg skal ikke under-vurdere de psykologiske virkninger, der kan komme. Men når vi er kommet så langt, vil jeg godt stille hr. Poul Schlüter det spørgsmål, om det mon ikke var rimeligt, at han i sin agitation undgik de helt store overdrivelser, så vi undgik nogle af disse psykologiske forvridninger, når det gælder denne skala?

Finansministeren (Grünbaum): Man kan jo diskutere langt og bredt om, hvordan en arveafgift virker på opsparingen. Jeg tror ikke, at de satser, der her er tale om — og